

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-368)

May (1) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்5
3. தத்வ த்ரயம்.....7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....13
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 188)

42. அசேஷ புவநாதாரா யோகிநீ பரமேச்வரீ

கேவலஸ்தத்த்வ வர்ணஸ்து த்ரைலோக்யைவர்யதாம் கத:

பொருள் – அனைத்து புவனங்களுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளவரும், பரமேச்வரியும் ஆகிய யோகிநீ (என்னும் நான்), அந்தந்த வர்ணங்களுக்கு (அக்ஷரங்கள்) அடிப்படையாக அமைகிறேன்.

43. தத் தத் ஸ்தூலமயம் தத்த்வம் மதீயம் சக்தி சாச்வதம்

தத்தப்பாவாபிதானேந தந்நியந்த்ருத்வ தர்சநே

பொருள் – அவள் அனைத்து தூய்மையான தத்வங்களையும் வெளிப்படுத்தும் அக்ஷரங்களால் உணர்த்தப்படுகிறாள். மூன்று லோகங்களையும் ஆளவல்ல எஜமானத்தன்மையை அளிக்கிறாள். ஒவ்வொரு ஸ்தூலமான தத்வமும் எனது எப்போதும் உள்ள சக்தியே ஆகும். இது ஏனென்றால் ஒவ்வொரு ஸ்தூலமான தத்வமும் எனது நிலையையே வெளிப்படுத்துகின்றன. அவற்றில் நானே ஆதிக்கம் செலுத்துகிறேன்.

44. இயமேவேச்வரா தேவீ த்விதா ஸக்தாவதிஷ்டதே

க்ஷாதி சாந்தம் புரா யத்தே தர்சிதம் ப்ரஹ்மபஞ்சகம்

45. க்ஷ இத்யாதி ஸ்வரூபேண த்ரைலோக்யைவர்யதாம் கதா

ஸ்வரூபே நியமே சைவ த்வேதா ஸேயமவஸ்திதா

பொருள் – ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் நியமிக்கும் தேவியானவள், அவற்றுடன் இரண்டுவிதமான உறவுமுறையில் உள்ளாள். அதாவது நான் முன்பே உனக்குக் கூறியதான, “க்ஷ” தொடங்கி “ஸ” முடிய உள்ள ஐந்து ப்ரஹ்மத்திலும் அவள் உள்ளாள்; இவ்விதமாக மூன்று லோகங்களையும் ஆளவல்ல

எஜமானத்தன்மையை அளிக்கிறாள்; இரண்டுவிதமான நிலைகளில் உள்ளாள்; அனைத்து வஸ்துக்களின் இருப்பாகவும், அவற்றை நியமிப்பவளாகவும் உள்ளாள்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 55)

84. சபே தைஷ்டிக்யேந ஸ்வயம் இஹ பவத்யா ச ஸுமதே

த்வயைவ த்ரஷ்டவ்ய: ஸ்வபநவிகம உந்மீலிததியா
அஹங்காரக்ராஹ க்ரஹ கதநஸாக்ரந்ததநுப்ருந்
முமுக்ஷாஸம்ரப்தோ முரமதந ஸங்கல்ப மஹிமா

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) எனக்கு சாஸ்த்ரங்களின் மீது உள்ள நம்பிக்கை மற்றும் உன் மீதும் ஆணை வைக்கிறேன். ஸுமதீ! நான் கூறும் பகவத் ஸங்கல்பத்தையே நீயே காண இயலும். உறக்கம் நீங்கிக் கண் விழிக்கவேண்டும். சரீரத்தின் மீது கொண்டுள்ள பிடிப்பு முதலான “அஹம் – நான்” என்பது போன்ற எண்ணங்களே, ஸம்ஸாரத்தில் அழுத்தவல்ல முதலைகள் ஆகும். “இது பீடித்ததே” என்று கதறியபடி அழைக்க வேண்டும்படியாக ஒருவனுக்கு மோக்ஷத்தில் விருப்பம் ஏற்பட்டால், முரன் என்னும் அஸுரனை வதைத்த பகவானின் ஸங்கல்ப வேகமானது கண்கூடாக அறியலாம்படி உள்ளது.

[விவேகன்] பொதுவாகவே பகவத் ஸங்கல்பமானது, தன்னைச் சரணம் புகுந்தவன் விஷயத்தில் தப்பாது. மேலும்,

85. தீநோ த்ருப்யது வாபராத்யது பரம் வ்யாவர்த்ததாம் வா தத

ஸ்வாதவ்ய: சரணாகத: சாகநத: ஸத்பிஸ்ததா ஸ்தாப்யதே
விச்வாமித்ர கபோத ராகவ ரகு வ்யோமாக்வகப்ரேயஸீ
நாலீஜங்க ப்ருஹஸ்பதி ப்ரப்ருதிபிர்நந்வேஷ கண்டாபத:

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) சக்தி நிறைந்தவனைச் சரணம் புகுந்தால், அவன் காப்பாற்றுவான் என்பது பொதுவான ஒன்றாகும். உடனேயே பலன் பெறவேண்டும் என்று உள்ளவன், தாமதம் ஆயினும் பலன் அடையவேண்டும் என

உள்ளவன், குற்றங்களைச் செய்பவன், குற்றம் அற்றவன் என எவ்விதமாக இருந்தாலும் இது பொருந்தும். இந்தக் கருத்தானது விச்வாமித்ரர், புறா, இராமன், ரகு, தேவபத்னிகள், நாலீஜங்கள், ப்ருஹஸ்பதி போன்ற பல உத்தமர்களின் விஷயத்தில் நிலை நாட்டப்பட்டது.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 66)

150. ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞார்க்கு; சக்தி அசக்தர்க்கு; சஷுமை ஸாபராதர்க்கு; க்ருபை துக்கிகளுக்கு; வாத்ஸல்யம் ஸதோஷர்க்கு; சீலம் மந்தர்க்கு; ஆர்ஜவம் குடிலர்க்கு; ஸௌஹார்த்தம் துஷ்டஹ்ருதயர்க்கு; மார்த்தவம் விச்லேஷ பீருக்களுக்கு; ஸௌலப்யம் காண ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு. இப்படி எங்கும் கண்டுகொள்வது.

அவதாரிகை - இப்படி குணங்களை மூன்றுவகையாக்கி, அவற்றுக்கு விஷயங்களை தர்சிப்பித்தவளவன்றிக்கே, குணங்களுக்கு ப்ரத்யேகம் விஷய நியமமுண்டாகையாலே, அத்தையும் தர்சிப்பிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, கீழெடுத்த குணங்களிலே சிலவற்றுக்குத் தனித்தனியே விஷயங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் (ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞார்க்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் குணங்களை மூன்றுவிதமாக உரைத்து, அந்தந்த குணங்களுக்கு இலக்காக உள்ள விஷயங்களை விளக்கிய பின்னர், “அந்தந்த குணங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் இலக்காக இப்படிப்பட்ட விஷயம் உள்ளது” என்ற விதிமுறை உள்ளதால், அதனையும் விளக்கவேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே இதுவரை கூறிய குணங்களில் சில குணங்களுக்கு இலக்காக உள்ள விஷயங்களைத் தனித்தனியே அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஜ்ஞாநமாவது சேதநருடைய ஹிதாஹித நிரூபணத்துக்கு உறுப்பான குணம்; ஆகையாலே, “க்வாஹமத்யந்த துர்புத்தி: க்வசாத்மஹித வீக்ஷணம், யத்திதம் மமதேவேச ததாஜ்ஞாபய மாதவ” என்கிறபடியே, ஸ்வஹிதாஹித நிரூபணாதிகளில் அஜ்ஞாராயிருக்குமவர்களுக்குறுப்பாயிருக்குமென்கை. (சக்தி அசக்தர்க்கு) என்றது; சக்தியாவது அகடிதகடநா

ஸாமர்த்த்யம்; ஆகையாலே ஸ்வ இஷ்ட அநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்களில் அசக்தராயிருக்குமவர்களுடைய கார்யஸித்திக்கு உறுப்பாயிருக்கு மென்கை. (சுஷமை ஸாபராதர்க்கு) என்றது; சுஷமையாவது அபராத ஸஹத்வம்; ஆகையாலே “அஹமஸ்ம்யாபராதாநாமாலய:” என்கிறபடியே அபராத ஸஹிதராகத் தங்களையநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை. “சுஷமா ஸாபராதேநுதாபி ந்யுபேயா கதம் ஸாபராதேபி த்ருப்தே மயி ஸ்யாத்” என்றிறே பட்டரருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - (ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞார்க்கு) - சேதநர்களுக்கு ஏற்ற நன்மை மற்றும் தீமை ஆகியவற்றை அவர்களுக்கு உணர்த்துவதற்கு உறுப்பாக உள்ள குணமாக ஞானம் உள்ளது. ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - க்வாஹமத்யந்த துர்புத்தி: க்வசாத்மஹித வீசுஷணம், யத்திதம் மமதேவேச ததாஜ்ஞாபய மாதவ - எத்தகைய ஞானமும் இல்லாத நான் எனது ஆத்மாவிற் கு ஏற்ற நன்மையை எவ்விதம் காண்பேன்? தேவர்களின் தலைவனே! மாதவனே! எனக்கு எது நன்மையோ அதனை நீயே கட்டளை இடவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, தங்களுக்கு ஏற்ற நன்மை மற்றும் தீமை ஆகியவற்றைத் தீர்மானிப்பதில் அறியாமை கொண்டவர்களுக்கு, ஞானமானது ஏற்ற குணமாக உள்ளது. (சக்தி அசக்தர்க்கு) - சக்தி என்பது “யாராலும் செய்ய இயலாத செயலைச் செய்யும் சாமர்த்த்யம்” ஆகும். எனவே தங்களுக்கு விருப்பமானது மற்றும் விருப்பம் அந்து ஆகியவற்றை அடைவதற்கும் விலக்குவதற்கும் ஏற்ற செயல்களைச் செய்வதற்குச் சக்தி அற்றவர்களாக உள்ளவர்களுக்குத் தகுந்த கார்யம் செய்து கொடுப்பதற்கான உறுப்பாக சக்தி உள்ளது. (சுஷமை ஸாபராதர்க்கு) - சுஷமை என்றால் குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்வதாகும். எனவே அஹிர்ஹித்ய ஸம்ஹிதையில் - அஹம் அஸ்மி அபராதாநம் ஆலய: - குற்றங்களுடைய இருப்பிடமாகவே நான் உள்ளேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, “மன்னிக்க இயலாதபடியான குற்றங்களைச் செய்தவன்” என்று தங்களை எண்ணுபவர்களுக்கு ஏற்ற குணமாக இது உள்ளது. ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் (2-96) - சுஷமா ஸாபராதே அநுதாபிநி உபேயா கதம் ஸாபராதே அபி த்ருப்தே மயி ஸ்யாத் - திருவரங்கா! உன்னுடைய பொறுமை என்னும் குணமானது எப்படிப்பட்ட தவறுகளைச் செய்தபோதிலும், “தவறு செய்துவிட்டோம்”, என்று வருந்தக் கூடியவனிடம் மட்டுமே செல்வதாகும். இவ்விதம் உள்ளபோது, பல குற்றங்களைச் செய்த பின்னரும், அதனைக் குறித்து வருந்தாமல் உள்ள என் போன்றவர்கள் குறித்து அந்தப் பொறுமை என்னும் குணமானது எப்படி ஏற்படும் - என்று அல்லவோ ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தார்?

வ்யாக்யானம் - (க்ருபை துக்கிகளுக்கு) என்றது; க்ருபையாவது பரதுக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வம்; ஆகையாலே “ஆவாரார் துணை யென்றலை நீர்க்கடலுளமுந்தும் நாவாய்போல, பிறவிக்கடலுள் நின்று துளங்குகை” முதலான துக்கமுடையவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை. “தயா பரவ்யஸநஹரா பவவ்யதா ஸுகாயதே மம ததஹம் தயாதிக:” என்று அருளிச்செய்தாரிநே பட்டர். (வாத்ஸல்யம் ஸதோஷர்க்கு) என்றது; வாத்ஸல்யமாவது அன்றீன்ற கன்றினுடம்பின் வழுவையாதரித்து புஜிக்கும் தேநுவைப்போலே ஆச்ரிதருடைய தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுவதொரு குணம்; ஆகையாலே, அவித்யாகாமாதி தோஷ ஸஹிதராகத் தங்களையநுஸந்திப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - (க்ருபை துக்கிகளுக்கு) - க்ருபை என்பது, மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத தன்மை ஆகும். எனவே, திருவாய்மொழி (5-1-9) - ஆவார் ஆர் துணை என்று அலை நீர்க் கடலுள் அமுந்தும் நாவாய் போல், பிறவிக்கடலுள் நின்று நான் துளங்க - என்பது போன்ற துக்கம் உடையவர்களுக்கு உதவும் குணமாக க்ருபையானது உள்ளது. ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்த்வத்தில் (2-98) - தயா பர வ்யஸந ஹரா பவவ்யதா ஸுகாயதே மம தத் அஹம் தயாதிக: - திருக்கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ள பெரியபெருமாளே! உன்னுடைய தயை என்னும் குணம் அனைவரது துன்பங்களையும் நீக்கவல்லதாக உள்ளது - என்று பட்டர் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? (வாத்ஸல்யம் ஸதோஷர்க்கு) - வாத்ஸல்யம் என்பது “அன்று பிறந்த கன்றுக்குட்டியின் உடலில் உள்ள அனைத்து அழுக்குகளையும் தான் உண்ணும் பசு போன்று, அடியார்களுடைய குற்றங்களை இனிமையாகவே ஏற்றுக்கொள்ளுதல்” என்ற குணம் ஆகும். எனவே “அறியாமை, கர்மங்களால் சூழப்பட்டவன்” என்று தங்களை எண்ணிக் கொள்பவர்களுக்கு இந்தக் குணம் உதவுவதாக இருக்கிறது.

வ்யாக்யானம் - (சீலம் மந்தர்க்கு) என்றது; சீலமாவது, பெரியவன் தாழ்ந்தவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் ஸ்வாபாவம். ஆகையாலே, தங்களுடைய தண்மையைநு ஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை (ஆர்ஜவம் குடிலர்க்கு) என்றது; ஆர்ஜவமாவது கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியனாயிருக்கை; ஆகையாலே, தங்களுடைய கரணத்ரய கௌடில்யத்தை நினைத்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - (சீலம் மந்தர்க்கு) - சீலம் என்றால் உயர்ந்த நிலையில் உள்ள ஒருவன் தாழ்ந்தவர்களிடம் சரிசமமாகக் கலந்து பழகும் குணம் ஆகும். எனவே தங்களுடைய தாழ்வையே எண்ணியபடி உள்ளவர்களுக்கு இந்தக் குணம் உதவுகிறது. (ஆர்ஜவம் குடிலர்க்கு) - ஆர்ஜவம் என்றால் “மனம், சொல், செயல்” என்பதான மூன்று கரணங்களால் செய்யப்படும் அனைத்தும் ஒரே போன்று இருத்தல் ஆகும். எனவே தங்களுடைய இந்த மூன்றிலும் ஒரே போன்ற நிலையில் இல்லாமல் உள்ளோம் என்று எண்ணுபவர்களுக்கு உதவும் குணமாக இது உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (ஸௌஹார்தம் துஷ்ட ஹ்ருதயர்க்கு) என்றது; ஸௌஹார்தமாவது, எப்போதும் நன்மையைச் சிந்தித்திருக்கும் ஸ்வபாவம்; ஆகையாலே, ஸர்வகாலமும் தீமையையே சிந்தித்திருக்கும் துஷ்டஹ்ருதயராகத் தங்களையநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை. (மார்தவம் விச்லேஷ பீருக்களுக்கு) என்றது; மார்தவமாவது, ஆச்ரித விரஹம் பொறுக்கமாட்டாத மென்மையாகையாலே தன்னுடைய விச்லேஷத்தில் பயமுடையவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை. (ஸௌலப்யம் காணவாசைப்பட்டவர் களுக்கு) என்றது; ஸௌலப்யமாவது, அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தைக் கண்ணுக் கிலக்காம்படி பண்ணுகை; ஆகையாலே, தன்னைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் - (ஸௌஹார்தம் துஷ்ட ஹ்ருதயர்க்கு) ஸௌஹார்தம் என்றால் எப்போதும் நன்மையைச் சிந்தித்தபடி உள்ள இயல்பாகும். ஆகவே, எப்போதும் தீமையை மட்டுமே எண்ணியபடி இருந்து, துஷ்ட இதயம் கொண்டவராகத் தங்களை எண்ணுபவர்களுக்கு இந்தக் குணம் உதவுகிறது. (மார்தவம் விச்லேஷ பீருக்களுக்கு) - மார்தவம் என்றால், தன்னை அடைந்த அடியார்களுடைய பிரிவைப் பொறுக்க இயலாத மேன்மைக்குணம் ஆகும். ஆகவே ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னைப் பிரிந்திருப்பது குறித்து அச்சம் அடைபவர்களுக்கு இந்தக் குணம் உதவுகிறது. (ஸௌலப்யம் காணவாசைப்பட்டவர் களுக்கு) - இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படாத ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியை இந்த்ரியங்களால் உணரும்படியாகச் செய்யவல்ல குணம் ஆகும். எனவே, தன்னைக் காணவேண்டும் என்று ஆசை கொள்பவர்களுக்கு உதவும் குணமாக இது உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - இத்தால், இவனுடைய ஜ்ஞாநத்தில் அபேசைஷ்யுள்ளது, தந்தாமுடைய ஹிதாஹித நிருபணத்தில் அறிவில்லாதவர்களுக்காகையாலே, ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞார்க்கா யிருக்கும். இவனுடைய சக்தியில் அபேசைஷ்யுள்ளது, ஸ்வேஷ்ட அநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரத்தில் அசக்தராயிருப்பாருக்காகையாலே, சக்தி அசக்தர்க்காயிருக்கும். பொறையில்ல் அபேசைஷ்யுள்ளது, அபராதமுடையார்க்காகையாலே, சஷமை ஸாபராதர்க்காயிருக்கும். ஐயோவென்று இரங்க வேண்டுவது, நோவு பட்டவர்க்காகையாலே, க்ருபை துக்கிகளுக்காயிருக்கும். தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்ள வேண்டுவது, தோஷவான்களுக்காகையாலே, வாத்ஸல்யம் ஸதோஷர்க்கா யிருக்கும். தண்மை பாராதே புரையறக் கலக்க வேண்டுவது, தாழ்ந்தவர்கள் விஷயத்திலே யாகையாலே, சீலம் மந்தர்க்காயிருக்கும்.

விளக்கம் - ஆகவே, தங்கள் தங்கள் நன்மை மற்றும் தீமை குறித்துச் சரிவர அறிய இயலாதவர்களுக்கு இவனுடைய ஞானம் என்ற குணத்தில் விருப்பம் உள்ளதால், ஞானமானது அறியாமை நிரம்பியவர்களுக்காக உள்ளது. தங்களுடைய விருப்பம் நிறைவேறுதல் மற்றும் விருப்பம் இன்மை விலகுதல் ஆகியவை குறித்து சக்தி இன்றி உள்ளவர்களுக்கு, இவனுடைய சக்தியில் விருப்பம் உள்ளதால், இத்தகைய சக்தி என்ற குணமானது, சக்தி அற்றவர்களுக்காக உள்ளது என்றாகிறது. குற்றம் நிறைந்தவர்களுக்கு, ஸர்வேச்வரனுடைய பொறுத்துக் கொள்ளும் தன்மையில் விருப்பம் உள்ளதால், சஷமை என்ற குணமானது, குற்றம் செய்தவர்களுக்காகவே உள்ளது. மிகுந்த துன்பத்தில் உள்ளவர்களுக்கு, அவன் இரக்கம் கொள்ளவேண்டும் என்ற விருப்பம் உள்ளதால், க்ருபையானது, துக்கம் கொண்டவர்களுக்காகவே உள்ளது. தோஷம் நிறைந்தவர்களுக்கு, அத்தகைய தோஷத்தையும் அவன் இனிமையாகக் கொள்ளவேண்டும் என்ற விருப்பம் உள்ளதால், வாத்ஸல்யமானது, தோஷம் நிறைந்தவர்களுக்காக உள்ளது. அறிவில் தாழ்ந்தவர்களுக்கு, ஸர்வேச்வரன் தங்களுடைய தாழ்வை நோக்காமல் தங்களுடன் சரிசமமாகக் கலந்து பழகவேண்டும் என்ற விருப்பம் உள்ளதால், சீலமானது அறிவில் தாழ்ந்தவர்களுக்காக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - கரண த்ரயத்தாலும் செவ்வியனாய்க் கொண்டு தன்னையமைத்துப் பரிமாற வேண்டுவது, செவ்வைக்கேடர் விஷயத்திலாகையாலே, ஆர்ஜவம் குடிலர்க்கா யிருக்கும். தானெப்போதும் நன்மை சிந்திக்க வேண்டுவது,

தந்தாமுக்குத் தீமைகளைச் சிந்திக்கும் தீமனத்தர் விஷயத்திலாகையாலே, ஸௌஹார்தம் துஷ்ட ஹ்ருதயர்க்கா யிருக்கும். விரஹம் பொறாத மென்மை வெண்டுவது, விரஹத்துக்கு அஞ்சுவார் திறத்திலாகையாலே, மார்தவம் விசுலேஷ பீருக்களுக்காயிருக்கும். அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தைக் கண்ணுக்கு இலக்காகக் வேண்டுவது அவ்வடிவைக் காண்கையில் ஆசையுடையவர்களுக்காகையாலே, ஸௌலப்யம் காண வாசைப்படவர்களுக்கா யிருக்கும் என்று குணங்களினுடைய விஷய ப்ரதி நியத்த்வத்தை தர்சிப்பித்தாராயிற்று. (இப்படியெங்கும் கண்டுகொள்வது) என்றது, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே அநுத்தமான குணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதயேகம் விஷயங்களை தர்சித்துக்கொள்வது என்றபடி.

விளக்கம் - மனம், சொல் மற்றும் செயல் ஆகிய மூன்றாலும் ஒரே போன்று, சிறந்தவனாகத் தன்னை அனைவரிடமும் பரிமாறுதல் என்பது, இத்தகைய சிறந்த தன்மை இல்லாதவர்களுக்காக உள்ளதால், ஆர்ஜவம் என்ற இந்தக் குணமானது, அத்தகைய தன்மை இல்லாதவர்களுக்காக உள்ளது. ஸர்வேச்வரனாகிய தான் எப்போதும் நன்மையை மட்டுமே எண்ணியபடி இருத்தல் என்பது, எப்போதும் அவரவர்கள் தங்களுக்குத் தீமையை மட்டுமே சிந்தித்தபடி உள்ள மனம் கொண்டவர்களுக்காக உள்ளதால், ஸௌஹார்தம் என்ற குணமானது, தீயமனம் கொண்டவர்களுக்காக உள்ளது. பிரிவைப் பொறுத்துக் கொள்ளாத மென்மை என்பது, எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிய நேரிடுமோ என்ற அச்சம் கொள்பவர்களுக்காக உள்ளதால், மார்தவம் என்ற குணமானது, பிரிவில் அச்சம் கொள்பவர்களுக்காக உள்ளது. இந்த்ரியங்களால் அறிய இயலாத திருமேனியைக் கண்களால் காண இயலும்படிச் செய்தல் என்பது, அப்படிப்பட்ட திருமேனியைக் காணவேண்டும் என்று ஆசை உள்ளவர்களுக்காக என்பதால், ஸௌலப்யம் என்று குணமானது, காண ஆசை கொண்டவர்களுக்காக உள்ளது. இபடியாக ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களின் தன்மையை அருளிச்செய்தார் என்றாகிறது. (இப்படி எங்கும் கண்டு கொள்வது) - இதுவரை கூறப்பட்ட விதத்தில், இதுவரை கூறப்படாத குணங்களுக்கு, அவற்றுக்கான விஷயங்களை அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதாகிறது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 333)

5-1-4 என் கொள்வன் உன்னை விட்டென்னும் வாசகங்கள் சொல்லியும்

வன் கள்வனேன் மனத்தை வலித்துக் கண்ணநீர் கரந்து
நின்கண் நெருங்க வைத்தே எனதாவியை நீக்ககில்லேன்
என்கண் மலினமறுத்து என்னைக் கூவியருளாய் கண்ணனே

பொருள் – மற்ற பலனை எண்ணாதவர்கள் கூறுவது போன்று, “அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கவல்ல உன்னை விடுத்து நான் வேறு என்ன பயனைக் கைக்கொண்டேன்?” என்பது போன்று பல சொற்களை உரைத்தும் கூட, எல்லையற்ற காலமாக ஆத்மாவை அபகரித்த கள்வனாகிய நான், மற்ற விஷயங்களிலிருந்து எனது மனதை மீட்டு எடுத்து, அத்தகைய நெஞ்சத்தை எல்லையற்ற இனிமையானவனாக உள்ள உன்னிடம் நெருக்கமாக வைத்து, எனது ஆத்மாவை இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து அகற்ற முயலவில்லை. இதற்குக் காரணமாக உள்ள எனது அஞ்ஞானம் போன்ற தோஷங்களை விலக்கி, சக்தியற்ற என்னை, சோகமுடன் உள்ளவனுக்கு “வருத்தம் கொள்ளாதே” என்று உரைத்த நீ, உன்னிடம் அழைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

அவதாரிகை – “பொய்யே கைம்மை சொல்லி” என்றும், “சில கூத்துச் சொல்ல” என்றும், “உள்ளன மற்றுளவாப் புறமே சில மாயஞ் சொல்லி” என்றும் பகவத் விஷயத்திலேயும் பொய் சொல்லிப் போந்தேன் என்றார். “இப்படிப் பொய்யனாகைக்கு நிபந்தனமெது” என்று பார்த்தார். ப்ரக்ருதி ஸம்ஸர்க்கமாய் இருந்தது. “மெய்யே பெற்றொழிந்தேன்”, “கண்டு கொண்டாய்ந்தொழிந்தேன்” என்றவற்றை மறந்தார். இந்த ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே இதர விஷயங்களிலே

ப்ரவணமான மநஸ்ஸை அவற்றில் நிற்றும் மீட்டு உன் பக்கலில் ப்ரவணமாம்படி பண்ணி, தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவைப் பிரிய அநுஸந்திக்கைக்கு சஷமனாகிறிலேன், நீயே என் விரோதியைப் போக்கி, உன் திருவடிகளிலே அழைத்துக் கொண்டருள வேணுமின்கிறார் என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (5-1-1) - பெற்று ஒழிந்தேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-1-3) - கண்டு கொண்டொழிந்தேன் - என்றும், புருஷார்த்தம் கிட்டிய மகிழ்வில் உரைத்தவர், இந்தப் பாசுரத்தில் “மலனமறுத்து என்னைக் கூவியருளாய்” என்று புருஷார்த்தம் கிட்டாத காரணத்தால் துன்பம் அடைந்தவர் போன்று உரைத்தல் என்பது, கடந்த பாசுரங்களுடன் வேறுபட்டிருப்பது போன்று உள்ளது அல்லவோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதற்கு ஆசார்யர்கள் இரண்டுவிதமாகச் சமாதானம் கூறினார்கள் என்கிறார். “அதாவது திருவாய்மொழி (5-1-1) – பொய்யே கைம்மை சொல்லி - என்றும், திருவாய்மொழி (5-1-2) - சில கூத்துச் சொல்ல - என்றும், திருவாய்மொழி (5-1-3) - உள்ளன மற்றுளவாப் புறமே சில மாயஞ் சொல்லி - என்றும் பகவத்விஷயத்தில் கூட நான் பொய்யை உரைத்தேன் என்கிறார். இவ்விதம் தன்னைப் பொய் உரைக்கும்படிச் செய்யும் காரணம் எது என்று ஆராய்ந்தார். இந்தச் சரீரத்தின் சேர்க்கை காரணமாக உள்ளது; திருமொழி (5-1-1) – மெய்யே பெற்றொழிந்தேன் – என்றும், திருவாய்மொழி (5-1-3) – கண்டு கொண்டாய்ந்தொழிந்தேன் – என்றும் உள்ளவற்றை மறந்தார். இந்தச் சரீரத்தின் ஸம்பந்தம் காரணமாக மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டு உள்ள மனதை, அந்த விஷயங்களிலிருந்து மீட்டு எடுத்து, உன் பக்கம் ஈடுபடும்படிச் செய்து, சரீரத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறானது என்று எண்ணம் ஏற்படுவதற்குச் சக்தியும் பொறுமையும் இல்லாமல் உள்ளேன். எனது இவ்விரோதிகளை நீயே போக்கி, உனது திருவடிகளில் என்னை அழைத்துக்கொள்ளவேண்டும்” என்பதாக ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, “கண்டுகொண்டாய்ந்தொழிந்தேன் என்றார்; அது, ஜ்ஞாநாநு ஸந்தாநமான காட்சியாயிருந்தது; காட்சிக்கு அநந்தரம் பாஹ்ய ஸம்லேஷாபேசைஷ பிறந்து கையை நீட்டினார், கைக்குள் அகப்படக் கண்டிலர், அத்தாலே தளர்ந்து; இதுக்கு அடி, தேஹ ஸம்பந்தமாயிருந்தது, இத்தைக் கழித்துக்கொள்ளுகைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு ஸாதநாநுஷ்டாந சஷமனாகிறிலேன் பக்தி பாரவச்யத்தாலே; ஆன பின்பு, நீயே என் விரோதியைப் போக்கி, உன்

திருவடிகளிலே அழைத்துக் கொண்டருள வேணுமென்கிறார்” என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. கரமத்திலே வரும் பக்தி தமக்குண்டாக நினைத்திராரிறே.

விளக்கம் - அடுத்து, இரண்டாவது விதமாகப் பூர்வர்கள் அருளிச்செய்த கருத்தை உரைக்கிறார்; “அல்லது, வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். திருவாய்மொழி (5-1-3) – கண்டுகொண்டாய்ந்தொழிந்தேன் – என்றார். அது ஞானங்கள் மூலமாகக் காணப்படும் காட்சியாக உள்ளது. இந்த காட்சிக்குப் பின்னர் புலன்கள் மூலமாக அவனுடன் சேர்க்கை என்பதில் ஆர்வம் ஏற்பட்டு, அவற்றில் ஈடுபட்டார். அவன் தனது கைக்குள் அகப்படவில்லை. ஆகவே தளர்ந்தார். இதன் காரணம், சரீர ஸம்பந்தமாக உள்ளது. இந்த ஸம்பந்தத்தை நீக்கிக் கொள்ள ஏதுவாக உள்ள ஸாதனங்களை எண்ணுவதற்கான வழியையும் பொறுமையையும் நான் அறியவில்லை. இது பக்தியின் பாரவச்யம் காரணமாக ஆகும். ஆகவே நீயே எனது விரோதிகளைப் போக்கி, உனது திருவடிகளில் அழைத்துக் கொண்டருள வேண்டும் என்கிறார்”, என்று பொருள் கூறுவர். தகுந்த முறைப்படி ஏற்படும் பக்தியானது தமக்கு ஏற்பட எண்ணினார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (என் கொள்வனுன்னை விட்டென்னும்) பரமைகாந்திகளைப் போலே, உன்னையொழிய நான் எத்தைக் கொள்வன் என்று இங்ஙனே வாயாலே சொல்லா நிற்கச் செய்தேயும். (வன் கள்வனேன்) களவாவது பர த்ரவ்யாபஹாரம். வலிய களவாவது, “சோரேணாத்மாபஹாரிணா” என்கிறபடியே, பகவதீயமான ஆத்மவஸ்துவையன்றோ, “நான், என்னது” என்றிருந்தது. விறகு களவு கண்டாரளவல்லவிறே ரத்நாபஹாரம் பண்ணினாரளவிலே தோஷம். த்ரவ்யங்களை உபாதாநம் பண்ணுகிறவிடத்திலே ஆத்ம வஸ்துவை ப்ரதாநமாகச் சொன்னார்களிறே. த்ரவ்யம் விலக்ஷணமாவது, உடையவன் ஸர்வேச்வரனாவது, இனிச் சொல்லவேண்டாவிறே.

விளக்கம் - (என் கொள்வன் உன்னை விட்டென்னும்) – “உபாயமும் உபேயமும் அவனே ஆவான்” என்று எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளவர்கள் போன்று, “உன்னைத் தவிர வேறு எதனை நான் கைக்கொள்வேன்” என்று இப்படியாக வாயால் நான் கூறியபடி உள்ளேன். ஆனால் உண்மை என்ன என்பதை அடுத்து உரைக்கிறார். (வன் கள்வனேன்) - களவு என்றால் மற்றவர்கள் பொருளை அவர்கள் அறியாமல் அபகரித்தல் ஆகும். “வன் களவு – வலிய களவு” என்பது என்ன? மஹாபாரதம் – சோரேண ஆத்மா அபஹாரிணா - ஆத்மாவை அபகரித்த

களவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவானுக்கு உரியதாக உள்ள ஆத்மாவை அல்லவோ “நான், எனது” என்பதாக இருந்தேன்? ஆனால் ஆத்மா அத்தகைய உயர்ந்த வஸ்துவாகுமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். விறகுகளைத் திருடும் ஒருவனுடைய குற்ற அளவும், இரத்தினத்தைத் திருடும் ஒருவன் குற்ற அளவும் ஒன்றல்ல அல்லவோ? இரத்தினம் திருடும் குற்றம் அதிகம் அல்லவோ? ஆத்மவஸ்துவின் உயர்த்தியைக் கூறுகிறார்; திரவியங்கள் குறித்து உரைக்கும் இடத்தில் ஆத்மாவையே முதலில் கூறினார்கள். அந்தத் திரவியம் உயர்ந்ததாக உள்ளது ஏன் என்றால், அதன் உடைமையாளன் ஸர்வேச்வரன் ஆவான் என்பதால் ஆகும்; மேலும் வேறு ஏதும் கூற வேண்டுமோ?

வ்யாக்யானம் - (மனத்தை வலித்து) இதர விஷயங்களிலே ப்ரவணமான மநஸ்ஸை அவற்றினின்றும் மீட்டு. மனத்தை மீட்டென்னாதே, வலித்தென்கிறது, அவற்றிலே நெஞ்சுப்பட்ட உறுதியை நினைத்து. நான் இந்திரிய ஜயம் பண்ண நினைக்கையாவது, அவை என்னை மேலிடுகை. “இந்திரியாணி ப்ரமாதீநிஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:”. (கண்ணநீர் கரந்து) அவற்றினுடைய அலாபத்தாலே பாய்கிற கண்ணநீரையும் மாற்றி. (நின் கண் நெருங்க வைத்தே) அம்மநஸ்ஸை உன்பக்கலிலே கொண்டு போந்து மூட்டி நிரந்தரமாக அநுஸந்தித்து. (எனதாவியை நீக்ககில்லேன்) இத்தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவைப் அநுஸந்திக்கக் கூடிமனாகிறிலேன். (என்கண் மலினமறுத்து) இதுக்கு அடி என்னிடத்தி லுண்டான மாலிந்யமிறே. மலினம் மாலிந்யம். அதாவது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம். மெய்யனாய்க் கெட்டேன் என்கிறார். (மெய் சரீரம்) அத்தையறுத்து உன் திருவடிகளிலே என்னை அழைத்துக் கொண்டருளவேணும். (கண்ணனே) சோக நிவர்த்தகனன்றோ நீ; எனக்குச் செய்தருள வேண்டுவது, வடிவைக் காட்டி “மாசுச:” என்னுமத்தனையன்றோ? அவ்வடிவைக் கண்டால், “மற்றொன்றினைக்காணா” என்னும்படியாயிறே இருப்பது.

விளக்கம் - (மனத்தை வலித்து) - மற்ற விஷயங்களில் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி உள்ள மனத்தை அவற்றிலிருந்து மீட்டு எடுத்து. “மனத்தை மீட்டு” என்று கூறாமல் “மனத்தை வலித்து” என்று ஏன் கூற வேண்டும்? அந்த விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிற்கும் மனத்தின் வலிமை காரணமாகவே ஆகும். நான் எனது இந்திரியங்களை வெல்ல நினைத்தல் என்பது, அவை என்னை வலிமையாக இழுப்பதே என்றாகிறது. கீதையில் (2-60) – இந்திரியாணி ப்ரமாதீநிஹரந்தி ப்ரஸபம் மந: - புத்திசாலியான மனிதனுடைய மனத்தையும் கூட இந்திரியங்கள் இழுத்துச் செல்கின்றன - என்பது காண்க. (கண்ணநீர் கரந்து) - அவை கிடைக்கவில்லை

என்பதால் பெருகும் கண்ணீரையும் துடைத்துக் கொண்டு. (நின் கண் நெருங்க வைத்தே) - அந்த மனதை உன்னிடம் இழுத்துக் கொண்டு வந்து, உன்னிடம் நிரந்தரமாக நிறுத்தி, எப்போதும் உன்னையே எண்ணியபடி. (எனதாவியை நீக்கவில்லேன்) - இந்தச் சரீரத்தை காட்டிலும் ஆத்மா வேறானது என்று எண்ணுவதற்கான பொறுமை இன்றி உள்ளேன். (என்கண் மலினம் அறுத்து) - இதன் காரணம், எனக்கு இந்தச் சரீரத்துடன் உள்ள ஸம்பந்தம் அல்லவோ? சரீரத்தை உடையவனாக உள்ளதால், உண்மையை மட்டும் விரும்பியவனாக உள்ளபோதிலும் தவறினேன். (மெய் சரீரம்) - இத்தகைய ஸம்பந்தத்தை அறுத்து, உனது திருவடிகளில் என்னை அழைத்துக் கொண்டருள வேண்டும். (கண்ணனே) - துன்பத்தை விலக்குபவன் அல்லவோ நீ? எனக்கு நீ செய்யவேண்டியது, உனது திருமேனி வடிவழகைக் காண்பித்து, கீதை (18-66) – மாசுச: - வருந்தாதே - என்று கூறுவது அல்லவோ? அந்த வடிவத்தைக் கண்களால் காணும்போது, அமலனாதிபிரான் (1) - மற்றொன்றினைக்காணா - என்பதாக அல்லவோ உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - அதாவா, (என்கொள்வன் இத்யாதி) ஸ்வரூபாநுரூபமான பாசுரத்தை வாயாலே சொல்லி நிற்கச் செய்தேயும். (வன்கள்வனேன்) உத்தேய வஸ்துவைக் கடுக லபிக்கப் பெறாத இன்னாப்பாலே “மஹாபாபி” என்பாரைப் போலே சொல்லுகிறார். (மனத்தை வலித்து இத்யாதி) பக்திபாரவச்யத்தாலே சிதிலமாகிற மநஸ்ஸைத் திண்ணிதாக்கி, “தனகேழிலொண் கண்ணநீர் கொண்டாள்” என்கிற கண்ணநீரையும் மாற்றி. (நின்கண் நெருங்க வைத்தே) “காலாழும் நெஞ்சழியும்” என்கிறபடியே, உன்னைக் கிட்டினவாரே உடைகுலைப்படுகிற மநஸ்ஸைத் தரித்து நின்று உன்னை அநுஸந்திக்கும்படி பண்ணி, இச்சரீரத்தினின்றும் ஆத்மாவைப் பிரிய அநுஸந்திக்க சூடிமனாகிறிலேன். “இவன், தான் தன் விரோதியைப் போக்கி க்ரமத்திலே வந்து கிட்டுகிறான்” என்று ஆறியிராதே, நினைத்த காரியம் தலைக்கட்டவல்ல நீயே, என் விரோதியைப் போக்கி, என்னை அழைத்துக் கொண்டருளவேணும். (கண்ணனே) “பக்தி உபாயமன்று” என்று மோகித்தவனுக்கு நல்விரகு சொல்லிக் கொடுத்தவனன்றோ நீ.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். (என்கொள்வன் இத்யாதி) - ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்கக்கூடிய விதத்தில் உள்ள சொற்களை எனது வாயால் உரைத்தபடி உள்ளபோதிலும். (வன்கள்வனேன்) - அடையப்படவேண்டிய

இலக்காக உள்ள வஸ்துவைச் சிறிதும் அடைய இயலாத காரணத்தால் “மஹாபாபி” என்று என்று கூறுவது போன்று உரைக்கிறார். (மனத்தை வலித்து இத்யாதி) – பக்தி பாரவச்யத்தாலே நிலை இழந்து தவிக்கும் மனதை உறுதியாக்கி, திருவாய்மொழி (2-4-10) - தனகேழிலொண் கண்ணநீர் கொண்டாள் - என்பதாக உள்ள கண்ணநீரையும் துடைத்து. (நின்கண் நெருங்க வைத்தே) - பெரியதிருவந்தாதி (34) – காலாமும் நெஞ்சழியும் - என்பதற்கு ஏற்ப, உன்னை அடைந்த பின்னர் நிலை குலையும் மனத்தைத் தரித்து நின்று, உன்னையே எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்து, இந்தச் சரீரத்திலிருந்து ஆத்மா வேறுபட்டது என்று பிரித்து அறியும்படியாக எண்ணுவதற்கு, நான் பொறுமை கொண்டிருக்கவில்லை. ஆகவே நீ உனது திருவுள்ளத்தில், “இவன் தானாகவே தன்னுடைய விரோதிகளை நீக்கிக் கொண்டு, தகுந்த முறையில் நம்மை வந்து அடைவான்” என்று பொறுமையாகக் காத்து நிற்காமல், எண்ணிய கார்யத்தை நிறைவேற்றவல்ல நீயே எனது விரோதியைப் போக்கி, என்னை அழைத்துக் கொள்ளவேண்டும். (கண்ணனே) – “பக்தி உபாயம் அல்ல” என்று சோகத்தில் நின்ற அர்ஜுனனுக்கு, நல்ல வழி ஏற்படுத்தி கொடுத்தவன் அல்லவோ நீ?

**5-1-5 கண்ணபிரானை விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தை அமுதை
நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவே ஓர்உடம்பிலிட்டு
திண்ணம் அழுந்தக் கட்டிப் பலசெய்வினை வன்கயிற்றால்
புண்ணை மறையவரிந்து என்னைப் போர வைத்தாய் புறமே**

பொருள் - க்ருஷ்ணனாக அவதாரம் செய்து, “மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னையே வந்து சரணம் புகுவாய்” என்று உபாயமான உபதேசம் மூலம் உபகாரம் செய்து, தன்னை வந்தடைந்தவர்கள், காண்பதற்கு இனிமையான தனது திருவடிவழகை, நித்யஸூரிகளைப் போன்று அனுபவிக்கும்படிச் செய்து, இவ்விதம் எப்போதும் இனிமையாக உள்ள உன்னை, நீ எனக்கு அளித்த ஞானம் மூலமாக அடைந்தபோதிலும், உன்னை அடையாதவன் என்றே உள்ளேன். இதன் காரணம் என்ன? தூய்மையாக உள்ள ஆத்மா மற்றும் தாழ்வு ஏதும் இல்லாத நீ ஆகிய இருவருடனும் எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் இல்லாததும், நம் இருவரையும் அகற்றும்படிச் செய்யவல்லதும் ஆகிய ஓர் உடலில் சேர்த்து, பலவகையான கொடிய கர்மங்கள் என்ற கயிற்றால் உறுதியாக அழுந்தப் பிணைத்து, இதன் விளைவாக ஏற்படுகின்ற குற்றங்களை நான் காணாதபடி, இத்தகைய கட்டினை

அவிழ்க்கும் சக்தியற்ற என்னை, உனக்குப் புறம்பாக உள்ளதான ஸம்ஸாரத்தில் நிறுத்தி வைத்தாய் என்பதே ஆகும்.

அவதாரிகை – “நீர் மலினம்” என்கிறது எத்தையென்ன, இன்னதென்கிறார்.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவிர், மிகுந்த இழிவானது என்று எதனைக் கூறுகிறீர்?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தை கண்ணபிரானை அமுதை) “தத் விப்ராலோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்த தே” என்கிறபடியே, நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான வடிவழகை, எனக்கு உபகரிகைக்காகக் க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவனை. (அமுதை) இப்படி அவதரித்துத் தன்னுடைய போக்யதையையிற்று இவன் அநுபவிப்பித்தது. (நண்ணியும் இத்யாதி) பெற்று வைத்தே பெறாதார் கணக்கானேன். இவர் நண்ணினாராகச் சொல்லுகிறது, பிறந்த ஜ்ஞாந லாபத்தை; நண்ணப் பெறாததாகச் சொல்லுகிறது, சரீர ஸம்பந்தத்தோடே இருக்கிற இருப்பை.

விளக்கம் - (விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தை கண்ணபிரானை அமுதை) - ருக் வேதத்தில் – தத் விப்ராலோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்த தே – பரமபதத்தில் அவனை எப்போதும் துதித்தபடி உள்ளவர்களும், எப்போதும் விழித்தபடி உள்ளவர்களும் ப்ரகாசிக்கிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, நித்யஸூரிகள் அநுபவித்தபடி உள்ள வடிவழகை, எனக்கு அளித்து உபகாரம் செய்வதற்காகக் க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்தவனை. (அமுதை) - இப்படியாக அவதரித்த தனது இனிமையை அல்லவோ இவர் அநுபவிக்கும்படிச் செய்தான்? (நண்ணியும் இத்யாதி) - இவ்விதம் அநுபவிக்கும்படியாக உள்ளபோதிலும், அதனைப் பெறாதவர்கள் போன்று ஆனேன். இவர் அடைந்ததாகக் கூறுவது எதனை என்றால், ஞானத்தை ஆகும்; அடையப்பெறாததாக உரைப்பது எதனையென்றால் சரீர சம்பந்தம் கொண்டபடி உள்ள இருப்பையே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நடுவேயோருடம்பிலிட்டு) ஆத்மாவுக்கு அசித் ஸம்ஸர்க்கம் அநாதியாயிருக்கச் செய்தேயும், “நடுவேயோருடம்பு” என்கிறார், அது ஓளபாதிகமாய்த் தோற்றுகையாலே. சலகில் கிடந்த முத்துக்கும் பொன்னுக்கும் அழுக்கேறின நாள் அறிவாரில்லை. பின்பு கழியக் காண்கையாலே “இது வந்தேறி”

என்று தோற்றா நின்றதிறே. அப்படியே பகவத் ஸமாச்ரயணத்தாலே கழியக் காண்கையாலே, “இது வந்தேறி” என்று தோற்றுமிறே. ராஜபுத்ரன் வழி போகாநிற்கச் செய்தே, வேடர் கையிலே அகப்பட்டுத் தன்னை வேடனாக ப்ரதிபத்தி பண்ணுமபோலே இருப்பதொன்றிறே, சேதநன் தேஹத்திலே அஹம் புத்தி பண்ணி “தேவோஹம்” என்றிருக்கும் இருப்பு.

விளக்கம் - (நடுவேயோருடம்பிலிட்டு) - ஆத்மாவிற் கு அசத் வஸ்துக்களுடனான ஸம்பந்தம் எல்லையற்ற காலமாக உள்ளபோதிலும், “நடுவே ஓர் உடம்பு” என்று ஏன் கூறினார்? அவ்விதம் உள்ளபோதிலும், சரீர சம்பந்தம் என்பது ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு வந்ததால், “நடுவே ஒரு உடம்பு” என்கிறார். முத்துச்சிப்பியில் உள்ள முத்தும் தங்கமும் எப்போது அழுக்கடைந்தது என்று யாரும் அறிவதில்லை; ஆனால் அந்த அழுக்கானது அகற்றப்படும்போது, “இது நடுவில் வந்து சேர்ந்தவை” என்று அறியலாம் அல்லவோ? அதனைப் போன்று, இந்தச் சரீரம் போன்ற பல தோஷங்களும் பகவானை அண்டி நிற்கும்போது அகல்வதால், “இவை வந்து சேர்ந்தவை” என்று அறியலாம் அல்லவோ? ஒரு அரசகுமாரன் வழி தவறிக் கானகத்தில் சென்ற பின்னர், அங்கிருந்த வேடுவர்களால் வளர்க்கப்பட்டு, தான் ஒரு வேடுவன் என்றே எண்ணுவது போன்று, சேதநர்கள் இந்தச் சரீரத்தையே “நான்” என்று எண்ணியபடி, “தேவோஹம் - நான் தேவன்” என்பதாக உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (திண்ணமழுந்தக்கட்டி) அவித்யாதிகளாலே த்ருடமாக நெருங்கக் கட்டி (பல செய்வினை இத்யாதி) தான் பலவாய்ச் செய்யப்பட்டிருந்துள்ள வினையாகிற வலிய பாசங்களாலே த்ருடமாம்படி பந்தித்து. (புண்ணை மறையவரிந்து) தோலை மேவிக் கைப்பாணியிட்டு மெழுக்குவாசியிலே ப்ரமிக்கும்படி பண்ணின இத்தனையொழிய, அகவாய் புறவாயாயிற்றாகில் காக்கை நோக்கப் பணி போருமத்தனையிறே. (என்னை) ஸ்வரக்ஷணத்திலே அசக்தனாய் அப்ராப்தனுமாயிருக்கிற என்னை. (போர வைத்தாய் புறமே) ஏகாந்த போகத்துக்காகப் போந்த பிராட்டி அசோகவநிகையிலே யிருந்தாற்போலே தோற்றா நின்றதாயிற்று, ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு தேஹத்திலே இருக்கிற இருப்பு. (புறமே) உன் குணங்கள் நடையாடாத ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தாய். “போர வைத்தாய்” என்று அவன் செய்தானாகச் சொல்லுகிறாரிறே, தம்முடைய ஸ்வரூபத்தோபாதி “கர்மமும் அவனைக் குறித்துப் பரதந்த்ரம்” என்றிருக்கும் பரம வைதிகராகையாலே.

விளக்கம் - (திண்ணமழுந்தக்கட்டி) - அவித்யை போன்ற பல தோஷங்களால் நெருக்கமாகக் கட்டி. (பல செய்வினை இத்யாதி) - பலவிதங்களில் செய்துள்ள வினைகள் என்பதான உறுதியான கயிற்றால் நன்றாகக் கட்டி. (புண்ணை மறையவரிந்து) - மரத்தின் மேல் பட்டையை நீக்கி, தச்சன் நன்றாக இழைத்து மெழுகு பூசி மயக்குவது போன்று செய்த இதனைத் தவிர அகவாய் புறவாயாகும்போது, காக்கை குத்தாமல் பார்த்துக் கொள்வது மட்டுமே போதுமானது அல்லவோ? (என்னை) - என்னை நானே காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கான சக்தியும் தகுதியும் இல்லாதபடி உள்ள என்னை. (போர வைத்தாய் புறமே) - இராமனுடன் தனிமையில் இருப்பதற்காகக் கானகம் சென்ற சீதை, அசோக வனத்தில் இருந்தது போன்று, ஸ்வரூப ஞானம் ஏற்பட்ட பின்னர், இந்தச் சரீரத்தில் உள்ள இருப்பானது உள்ளது. (புறமே) - உனது குணங்கள் அறியாதபடி உள்ள இந்த ஸம்ஸாரத்தில் வைத்தாய். இதனை அவன் செய்தான் என்பதாக உரைக்கிறார்; இது ஏன் என்றால், தனது ஸ்வரூபத்தைப் போன்று “கர்மங்களும் அவன் வசப்பட்டது” என்று எண்ணியபடி உள்ள பரமவைதிகர் என்பதால் ஆகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 48)

வ்யாக்யானம் - (குணவாந்) தன்னையும் தன் உடைமையையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்குமிடத்தில், அவர்கள், தன்னையும், தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்துப் பிற்காலியாமே, அவர்களளவாகத் தன்னை அமைக்கும் சீலம். “மஹதோ மந்தை:” குண ப்ரகரணமாகையாலே, குணவானென்கிறது குணஸாமான்யத்தைச் சொல்லுகிறது; குணவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. “குண்யத இதி குண:” என்கிறபடியே, அனுஸந்தாதாவுக்கு எப்போதுமொக்க விடவொண்ணாமையாலே சீலத்தை குண சப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. ஸால சப்தம் வருஷ ஸாமான்யவாசியாயிருக்கிறது, வருஷ விசேஷத்தைக் காட்டுகிறாப்போலே. “அஜாயமாந:”, “கோ நவஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந்” என்று தொடங்கி, “இக்ஷ்வாகு வம்ச ப்ரபவ:”, “பூவ குணவத்தர: ஸ ஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய” என்கிறபடியே, சீல கார்யம் அவதாரம் என்கை.

விளக்கம் - (குணவாந்) - ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னையும், தனது உடைமைகளையும் அவர்களுக்கு அளிக்கிறான்; அப்போது அவர்கள், ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னையும், தங்களுடைய சிறுமையையும் நோக்கி அகன்றுவிடாமல் இருப்பதற்காக, அவர்கள் அளவில் இறங்கி வந்து தன்னை அமைத்துக் கொள்ளும் சீல குணம். “மஹதோ மந்தை: - பெரியவர்கள் தாழ்ந்தவர்களுடன் பழகுதல்” என்பது காண்க. குணங்கள் குறித்துக் கூறப்படும் பகுதி என்பதால், “குணவாந்” என்பது அவனிடம் பொதுவாகவே உள்ள குணங்களைக் கூறுவதல்ல; சிறப்பான குணத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது. “குண்யத

இதி குண: - குணம் உள்ளவனிடம் உள்ள குணங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளவர்களால் எப்போதும் ஒரே போன்று விட இயலாதபடி உள்ளதால் “சீலம்” என்பதையே இங்கு “குண” என்ற பதம் மூலம் கூறுகிறார். “ஸால மரம்” என்பது பொதுவாக அனைத்து மரங்களையும் குறிப்பதாக உள்ளபோதிலும், மரம் என்பதன் சிறப்பைக் கூறுவதாகவே உள்ளது; இதனைப் போன்று இங்கும் கொள்க. புருஷஸூக்தம் - அஜாயமந: - பிறப்பற்றவன் - என்றும், பாலகாண்டம் (1-3) - கோ நவஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந் - இந்த உலகில் யார் குணவானாக உள்ளான் - என்று தொடங்கி, பாலகாண்டம் (1-8) - இசுஷ்வாகு வம்ச ப்ரபவ: - இசுஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்த இராமன் - என்று முடிக்கப்பட்டது. மேலும், அயோத்யாகாண்டம் (1-7) - “பபூவ குணவத்தர: ஸ ஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய - இராமனே குணத்தில் சிறந்தவனாக, தேவர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவனாக - என்றும் உள்ளது காண்க; ஆக சீல குணத்தின் விளைவாகவே அவதாரம் உண்டாகிறது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்